

Linda van Rijn
Winter chalet

Proloog

Dinsdagavond 21:00 uur

Ze keek op van haar boek toen de bel ging. Een vrolijk klingelgeluid dat nagalmde in haar oren. Haar hart sloeg even over, al wist ze zelf niet waarom. Misschien door wat er was gebeurd. Maar al zou het hem zijn, dan had ze nog weinig te vrezen. Ze kende hem. Het zou allemaal wel loslopen.

Ze sloeg haar dekontje terug en zette haar voeten op de grond. Met moeite kwam ze overeind van de bank. Haar wangen hadden een warme gloed van het haardvuur. Ze opende de deur naar de gang.

Kou sloeg haar tegemoet. Ze huiverde en trok haar badjas dicht om zich heen. Ze zag er belachelijk uit, maar wat gaf het. Het kleine halletje baadde ineens in een felwit licht toen ze de lamp aan knipte. Ze knipperde met haar ogen.

Er was geen raampje bij de deur, niet eens een spionnetje. Raar eigenlijk. Ze wilde weten wie er voor de deur stond. Voor de zekerheid. Ze haalde adem. Diep, het deed een beetje pijn in haar longen. Doe normaal, sprak ze zichzelf in gedachten streng toe. Doe gewoon open.

Voor de tweede keer schalde het geluid van de

bel door de gang. Het deed pijn aan haar oren. Ze mompelde iets en reikte naar de deurklink. Hij voelde koud aan, het zou inmiddels wel weer vriezen buiten.

Ze duwde de klink naar beneden. De deur kraakte een beetje toen ze hem opende. De buitenlamp was aangegaan en verspreidde wit licht. Ze keek om het hoekje. Eigenlijk stond ze al klaar om hem te zeggen dat hij moest opduvelen.

‘Huh,’ zei ze, verbaasd om wie er voor de deur stond, ‘jou had ik niet verwacht.’ Ze herstelde zich en zette een stap opzij. ‘Kom snel binnen, het vriest dat het kraakt.’

Ze zag het voorwerp pas toen het haar al bijna raakte. Groot en donker kwam het op haar af.

Deel 1

1

Zaterdag

‘Het ziet er echt gezellig uit.’

‘Leuk zeg, dat hout. Ik ben meteen in de wintersportsfeer.’

‘Anders ik wel.’ Karen van Heusden keek goedkeurend naar de buitenkant van het Oostenrijkse chalet waarvan ze de sleutel in haar hand hield. Het zag er precies zo uit als ze zich had voorgesteld. De foto’s op de website hadden niet gelogen. De donkere planken en de in groten getale aanwezige hertenkoppen die ertegenaan waren gespijkerd – jachttrofeeën die de eigenaars of hun voorouders ongetwijfeld zelf hadden veroverd – brachten haar meteen in Oostenrijkse sferen. ‘Leuk ook dat ze de kerstversiering gewoon twee maanden hebben laten hangen’, grinnikte ze.

Naast haar lachte Isa Vertongen. ‘Ach, die brengt toch een bepaalde sfeer met zich mee. Of het nou december is of eind februari. Ik vind het altijd wel iets hebben.’

Karen duwde de sleutel in het slot en draaide die om. De deur zwaaide open en een golf warme lucht kwam hen uitnodigend tegemoet.

‘Ah, lekker’, zei Chantal Damstra, die haar twee vriendinnen voorbijliep en als eerste binnen stond. Ze wreef haar handen tegen elkaar. ‘Een beetje warmte, daar was ik wel aan toe. Niet te geloven, wat is het koud buiten.’

Het was inderdaad flink onder nul, stelde Karen vast met behulp van de thermometer die met een spijker aan de houten buitenmuur was bevestigd. Min acht, en dan zou het volgens de voorspelling vannacht nog kouder worden. Ze was blij dat de verhuurder de verwarming al had aangezet, anders zouden ze het huisje vanavond niet meer warm krijgen. Het chalet was van twee oudere Nederlanders die al jaren in Kirchberg woonden en meerdere huizen verhuurden. Eerlijk gezegd had Karen bij het boeken niet verwacht dat het huis er zo goed uit zou zien, en dat de eigenaars zo veel moeite zouden hebben gedaan om hun letterlijk een warm welkom te geven. Eigenlijk hadden ze het chalet vooral uitgekozen vanwege de aantrekkelijke weekprijs. Zelf vond ze het niet erg om wat meer geld uit te geven, maar ze moest rekening houden met haar vriendinnen en dus hadden ze uiteindelijk dit nogal voordelige huis geboekt.

‘O kijk, de open haard staat zelfs aan’, riep Chantal verrukt vanuit de woonkamer. ‘En ze hebben een

fles wijn voor ons neergezet. Wat aardig.'

Karen liep achter haar vriendin aan naar binnen. Op de massief houten eettafel stond een fles rode wijn. Er lag een kaartje naast met een boodschap van de eigenaar en het telefoonnummer waarop hij te bereiken was als ze vragen hadden. Karen pakte de fles. Oostenrijkse wijn, zag ze, een Blauburgunder. Ze had een paar jaar geleden een wijncursus gevolgd waar ze had geleerd dat uit Oostenrijk tegenwoordig louter kwaliteitswijnen kwamen. 'Zullen we deze dan zo maar meteen ontkurken?' stelde ze voor.

Haar vriendinnen knikten instemmend. 'Even de spullen uit de auto halen en dan hebben we wel een glas verdiend', zei Chantal.

Karen knikte. Ze had weinig zin om met koffers te sjouwen, maar als ze het meteen even deden, konden ze daarna tenminste lekker ontspannen. Dan was het echt vakantie.

Een halfuurtje later hief ze haar glas en tikte het tegen de glazen van Isa en Chantal. 'Op de skivakantie', zei ze uitbundig.

'Op de vakantie', herhaalden haar vriendinnen instemmend.

'Mijn eerste skivakantie', voegde Chantal eraan toe. 'Ik vrees dat ik morgen aan alle kanten door vierjarigen op kleine skietjes wordt ingehaald.'

‘Reken daar maar op’, lachte Karen. ‘Als je voor het eerst op ski’s staat, vraag je je echt af wat iedereen daar nou zo leuk aan vindt. Maar geloof mij, het wordt vanzelf leuker en tegen de tijd dat we met z’n drieën van de zwarte piste gaan, ben je verslaafd.’

‘Dat duurt nog wel even, hoor’, zei Isa. ‘Het is tien jaar geleden dat ik voor het laatst heb geskied en ik was bepaald geen natuurtalent. Jij bent de enige van ons die als klein meisje al op de ski’s stond.’

Karen had leren skiën toen ze net vier jaar was en in haar jeugd had ze geen jaar overgeslagen. Jammer genoeg was ze nu al drie jaar niet meer op wintersport geweest. Ze was blij dat ze haar vriendinnen had kunnen overhalen samen te gaan skiën. Het was eigenlijk in een opwelling besloten, en meteen de volgende dag hadden ze dit chalet geboekt. Dat was nog maar zes weken geleden geweest.

‘Jammer dat Annemieke er nog niet is’, merkte Chantal op.

Karen knikte. Annemieke, hun andere vriendin, had helaas haar plannen iets moeten wijzigen door een project op haar werk. Ze zou dinsdagavond met het vliegtuig en de trein naar Kirchberg komen en dan aanhaken.

Ze nam een slok. ‘Lekkere wijn’, was haar commentaar. Ze zette het glas op de salontafel, die van

hetzelfde donkere eikenhout was gemaakt als de eettafel. Isa en Chantal hadden het over de skiles die ze morgen wilden gaan regelen. Karen luisterde met een half oor. Ze liet haar blik door de kleine woonkamer glijden. Knus, dat was het woord dat meteen bij haar opkwam. Ze zou de inrichting nooit hebben uitgekozen, maar het paste helemaal bij de wintersportsfeer. De wanden waren betimmerd met vurenhout en voor de ramen hingen roodgeblokte gordijntjes die hun beste tijd wel hadden gehad. Er stonden kerststukjes van dennentakken en hulst, met roodgouden strikken. Karen glimlachte. Ze hield niet eens van kerst.

Ze trok haar benen onder zich op de comfortabele bank. Het meubelstuk stond er waarschijnlijk al jaren en in het zitgedeelte zat een kuil, maar in de grote kussens kon je helemaal wegzakken. Ze zag zichzelf hier al zitten na een dag skiën, helemaal rozig en warm van de wijn. Gek eigenlijk dat je nergens zo lekker moe van kon worden als een dag hellingen afdalen in de sneeuw. Na haar werk kon ze ook moe zijn, maar dat was een andere vermoeidheid dan de loomheid die je na het skiën had. Expres hadden ze gekozen voor een chalet waarin ze zelf konden koken, zodat ze na de après-ski thuis konden komen en de deur niet meer uit hoefden. De tijd

waarin ze op wintersport echt ging stappen, lag inmiddels wel achter haar. Isa, Chantal en Anne-mieke waren ook niet van die feestnummers.

Althans, niet meer. Soms dacht Karen met enige weemoed terug aan de tijd dat ze alle vier nog vrijgezel waren en gingen stappen tot het licht werd. Tegenwoordig was zij de enige die genoot van het vrijgezellenbestaan. Ze was vierendertig, bijna alle vrouwen van haar leeftijd hadden kinderen of een steeds nadrukkelijker kinderwens. Dat laatste was haar vreemd. Ze vond haar leven prima zoals het was. Af en toe had ze een relatie, maar vooralsnog was er niemand voorbijgekomen met wie ze zelfs maar had willen samenwonen. Niet dat ze eenzaam was. Er waren genoeg mannen in haar leven. Maar daarover had ze het niet met haar vriendinnen. Ze dacht niet dat die zouden begrijpen waarom deze levensstijl haar zo goed beviel.

Ze kneep haar ogen samen en keek naar de kaarsen op de schoorsteenmantel. De standaards zouden in elk ander interieur van wansmaak getuigen, maar hier pasten ze precies. Chantal had ze aangestoken en de vlammetjes verspreidden een goudgeel licht. Het vuur in de open haard knapperde en in het hele huisje hing de typische geur die bij haardvuur hoort. Karen snoof. Het prikte een beetje in haar neus. Die